

[A. C. Normann.]

fremgik af fællesudtalelsen, at venstre nu vil til at vende sig mod statslån til erhvervs-livet, og det er det, der har foranlediget mig til at stille det spørgsmål, som hundred tusinder af mennesker i landet vil være spændt på at få besvaret, om dette da betyder, at venstre fremtidig ikke vil være med til en fortsættelse af den jordpolitik, vi har kunnet føre sammen med venstre gennem 2 slægtled, om venstre vil standse alle bevillinger til udstykningen, om venstre ligesom de konservative i fjor ikke vil være med på det område og heller ikke vil være med til en fortsættelse af statsgarantien for fiskeribanken, hvor vi ellers har fundet en ordening, som fiskerierhvervet, så vidt jeg har forstået det, i høj grad er tilfreds med. Jeg håber altså, inden debatten slutter, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen vil give os en kommentar til dette meget vigtige spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Poul Møller, som jeg kort lige skal vende tilbage til, inden jeg slutter, havde et par bemærkninger til det radikale venstre, hvoraf den ene gik ud på, at vort parti ikke havde nogen indflydelse på forsvarsspørgsmålet, når vi var uden for regeringen; når vi havde en indflydelse nu, var det, fordi vort parti var med i regeringen. Jeg kan nu huske en del situationer i den sidste halve snes år, hvor der alligevel har været lyttet til det radikale venstres råd i så henseende. Jeg erindrer f. eks. en situation forud for sidste valg, hvor vi ikke var med i regeringen, og hvor vi opnåede at få venstre til at stemme for et forslag om en nedskæring af de militære bevillinger med 60 mill. kr. til stor forbitrelse for de konservative, og dengang sagde de konservative, at det radikale venstre havde alt for stor indflydelse. Forklaringen herpå er den, som jeg nævnte i går, at store dele af venstres og socialdemokratiets vælgerkorps har sympatier hos det radikale venstre i den retning.

Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde også, at det måtte være udtryk for en indviklet tankegang, at erhvervenes omkostninger skulle øges ved en skattelettelse. Ja, nu er alting jo indviklet for den, som ikke forstår tingene. Jeg har talt om omkostningsniveauet, som stiger med købekraften, når denne gør behovet for varer større end

udbuddet. Det er så simpel en økonomisk lærdom, at det ærede medlem hr. Poul Møller ikke vil benægte det. Derfor er det rigtigt at sige, at hvis man pumper 1 000 mill. kr. yderligere ud i omsætningen, må det få den virkning, at købekraften stiger, når vi befinder os i en situation, hvor der er fuld beskæftigelse, og hvor erhvervene arbejder for fuld kraft.

Det var ganske interessant at høre det ærede medlem hr. Poul Møller sige, at det var udmærket, at programmet allerede var opfyldt for de 100 mill. kr.s vedkommende, som de to fællespartier ønskede sparet på tilsagn til boligbyggeriet. Ja, det synes jeg også, men jeg vil rigtignok sige, at når man laver programmer og slynger tal som 400 mill. kr. ud til befolkningen, men kommer til sit resultat på den måde, at man medregner alle de udgifter, som ingen havde tænkt på at anvende, så er det virkelig muligt, også for oppositionen, at tilvejebringe et program, som talmæssigt indeholder meget store besparelser.

Så er der et punkt, hvor jeg ikke forstod det ærede medlems redegørelse i eftermiddags; det kan være min fejl, men jeg forstod det i hvert fald ikke. Det drejer sig om børnetilskuddets nedskæring. Jeg kan ikke se andet, end at når man proklamerer, at der skal spares 65 mill. kr. på børnetilskuddet, og vi ved, at kun de ca. 15 mill. kr. kan spares på de indtægtsgrupper, som ligger mellem 12 000 og 15 000 kr., så må de resterende 50 mill. kr. falde på de lavere indtægtsgrupper. Det er en opfattelse, som jeg ikke synes det ærede medlem har fejlet til side.

Det ærede medlem talte endelig om den nuværende regerings og regeringspartiernes manglende vilje til liberalisering. Jeg erindrer om, at dengang det ærede medlems parti og partiet venstre dannede regering, fremkom det radikale venstre med en udtalelse om, at vi ville give grønt lys for enhver form for liberalisering, som den daværende regering turde tage ansvaret for. Men den daværende regering ville ikke liberalisere. Liberaliseringen kom først senere, og rigtig gang i den kom der først på det tidspunkt, da vi havde fået en radikal handelsminister. Vi er også her inde i en udvikling, som befolkningen næppe ønsker afbrudt.